

Net als onze ouders

Voor het eerst alleen op vakantie. **Bert Wagendorp** (56), auteur van *Ventoux* en Volkskrant-columnist ontdekte vrijheid en vriendschap op een *Jugendzeltplatz für Jungen*.

1973

„Een klasgenoot had geregeld dat we in Passy-en-Valois, een piepklein dorpje in Noord-Frankrijk, bij een boer in een appelboomgaard konden werken. Ik was zestien. Die boer was een soort grootgrondbezitter, het hele dorp was van hem en iedereen werkte op zijn land. We zouden zeker een maand blijven, maar na een week kreeg ik enorme heimwee. De mensen waren hartstikke aardig, daar lag het niet aan. Het was een veel primitiever gevoel, van ergens niet bij horen, ergens niet thuishoren.

„Met hangende pootjes kwam ik naar huis. Ik werkte een tijdje in de Noordoostpolder om geld te verdienen en vertrok daarna met een groep van zeven vrienden, allemaal klasgenoten van het atheneum in Emmeloord, naar Duitsland. Dat was mijn eerste echte, léuke vakantie zonder ouders. We hadden op de kaart gekeken en een van ons wist dat bij het plaatsje Arnsberg aan de Möhnesee, niet ver van het Ruhrgebied, een *Jugendzeltplatz* was, een jeugdcamping.

„De plek deed er eigenlijk niet toe, we hadden net zo goed naar Luxemburg of Kopenhagen kunnen gaan. Dat we zonder ouders waren, dat was het belangrijkste. We deden niks bijzonders, we lagen in het gras te lezen, traptten een balletje, zwommen in het meer, maakten een kampvuur. 's Avonds gingen we naar de disco. Soms leek het wel een imitatie van de vakanties met onze ouders, als we wandelden door het bos of een naburig stadje bezochten. Heel braaf. We waren thuis wel gewend om veel te drinken, op vrijdag gingen we geregeld naar zuipfeesten in boerenschuren, maar daar hadden we tijdens onze vakantie geen zin in. We dronken wel, maar het waren geen liederlijke toestanden. Op de camping waren ook al geen meiden, het bleek een *Jugendzeltplatz für Jungen* te zijn. Dat vonden we wel jammer, maar we zaten er geloof ik ook niet echt mee. Het ontdekken van de

vrijheid om te kunnen doen en laten wat je wilde, daar ging het om. En ik heb helemaal geen heimwee gehad, daar was ik wel opgelucht over. Ik voelde me zo op mijn gemak met die jongens.”

‘Het liefst zou ik elke keer naar dezelfde plek op vakantie gaan’

2013

„Net als op mijn zestien heb ik nog altijd behoefte aan vertrouwdheid. Je moet mij niet in mijn eentje in Nieuw-Zeeland neerzetten en zeggen: je mag een maand lang doen wat je wilt. Dan voel ik me niet gelukkig. Ik ben geen heimweejongen meer, voor de krant heb ik de hele wereld rondgereisd, ik heb vier jaar in Londen gewoond als correspondent, maar ik heb me wel vaak ontheemd gevoeld. Unheimisch. Nederland heb ik nooit meer gewaardeerd dan in die jaren dat ik in Londen woonde. Het liefst zou ik elke keer naar dezelfde plek op vakantie gaan. Ik vind het fijn om een beetje structuur te hebben. Daarom combineer ik vakantie ook graag met werk. Eind juni ben ik met Wilma, mijn vriendin, naar Corsica gegaan, waar de Tour de France begon en waar ik als sidekick moest optreden in het tv-programma *De avondetappe*. De laatste week van de Tour ben ik weer aangehaakt, in de tussentijd zijn we in Toscane geweest. Mijn column voor *de Volkskrant* liep gewoon door toen, maar dat vond ik dus helemaal niet erg. Dan ga ik ergens op een fijne plek zitten om te schrijven, een cafeetje met wifi, en dan heb ik vakantie. Dat is het anker waar ik behoefte aan heb.”

Brigit Kooijman

„Jongetjes waren we. Bluffertjes. Ik sta tweede van rechts, met de coltrui. Mijn laatste boek, *Ventoux*, begint met een foto. Tijdens het schrijven had ik deze foto voor ogen. Dezelfde sfeer, het gevoel van vriendschap dat tussen je twaalfde en je achttiende ontstaat en dat altijd blijft bestaan, ook al zie je die mensen nog zelden. Eén jongen ben ik uit het oog verloren, maar met de rest heb ik nog contact. Als ik die jongens zie, herstellen de sociale verhoudingen van toen zich onmiddellijk weer. De hiërarchie is direct weer zoals veertig jaar geleden.”